

Arrest

nr. 230 557 van 19 december 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat I. DE VIRON
Wijnheuvelenstraat 41
1210 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 10 december 2019 heeft ingediend bij faxpost om de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 8 december 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 december 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 december 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat I. DE VIRON verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker die op 5 januari 2001 naar België zou zijn gekomen, diende op 15 maart 2007 een aanvraag om verblijfsmachtiging in op grond van oud artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 21 januari 2008 werd die aanvraag onontvankelijk bevonden en op 6 augustus 2008 kreeg verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.3. Op 2 juni 2009 verklaarde de verwerende partij een door verzoeker op 16 december 2008 ingediende aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, onontvankelijk.

1.4. Op 25 juni 2009 diende verzoeker een tweede aanvraag in om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Die aanvraag werd op 9 april 2013 ongegrond bevonden en verzoeker kreeg op dezelfde dag tevens een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.5. Bij arrest van 9 mei 2019 met nummer 220 963 werden de voormelde beslissingen van 9 april 2013 vernietigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

1.6. Op 28 mei 2019 trof de verwerende partij opnieuw een beslissing tot ongegrondheid van de in punt 1.4. vermelde aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Dezelfde dag gaf de verwerende partij tevens een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit bevel om het grondgebied te verlaten werd blijkens het administratief dossier herbevestigd op 7 september 2019 en 3 november 2019, toen verzoeker telkens in illegaal verblijf werd aangetroffen.

1.7. Op 14 augustus 2019 dient verzoeker een schorsings- en annulatieberoep in tegen de in punt 1.6. bedoelde beslissingen.

1.8. Op 8 december 2019 kreeg verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering onder de vorm van een bijlage 13septies. Tevens kreeg hij een inreisverbod van 2 jaar opgelegd.

De bijlage 13septies van 8 december 2019 betreft de thans bestreden beslissing.

Zij luidt als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de politie van PZ Lier op 07/12/2019 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten:

naam: [M.M.]

voornaam:

geboortedatum: [...]

geboorteplaats:

nationaliteit: Pakistan

In voorkomend geval, alias: /

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene verklaart op 08/12/2019 aan de politie van PZ Lier niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Betrokkene diende eerder op 25/06/2009 een aanvraag tot verblijfsmachtiging in op basis van artikel 9 ter (om medische redenen) , maar dit werd op 28/05/2019 als ongegrond beschouwd. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied binnen de 30 dagen te verlaten van 21/01/2008 dat hem betekend werd op 06/08/2008

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied binnen de 30 dagen te verlaten van 28/05/2019 dat hem betekend werd op 18/07/2019

Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

De aanvraag tot verblijfsmachtiging op basis van artikel 9 bis ingediend op 15/03/2007 werd bij beslissing van 21/01/2008 als onontvankelijk beschouwd.

De aanvraag tot verblijfsmachtiging op basis van artikel 9 ter ingediend op 25/06/2009 werd bij beslissing van 28/05/2019 als ongegrond beschouwd.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied binnen de 30 dagen te verlaten van 21/01/2008 dat hem betekend werd op 06/08/2008

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied binnen de 30 dagen te verlaten van 28/05/2019 dat hem betekend werd op 18/07/2019

Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

De aanvraag tot verblijfsmachtiging op basis van artikel 9 bis ingediend op 15/03/2007 werd bij beslissing van 21/01/2008 als onontvankelijk beschouwd.

De aanvraag tot verblijfsmachtiging op basis van artikel 9 ter ingediend op 25/06/2009 werd bij beslissing van 28/05/2019 als ongegrond beschouwd.

Betrokkene verklaart dat hij in België is omwille van de slechte toestand in Pakistan, maar wanneer hem gevraagd wordt waarom hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst haalt hij geen reden(en) aan. Hij verklaart dat hij zal teruggaan naar Pakistan.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Pakistan een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaart op 08/12/2019 aan de politie van PZ Lier geen medische problemen te hebben die hem verhinderen om terug te keren naar zijn land van herkomst. Doch diende betrokkene eerder op 25/06/2009 een aanvraag tot verblijfsmachtiging in op basis van artikel 9 ter (om medische redenen) , maar dit werd op 28/05/2019 als ongegrond beschouwd. Betrokkene brengt geen nieuwe elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

1.9. Bij arrest nr. 230 100 van 12 december 2019 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing die besloten ligt in het in punt 1.7. vermelde schorsings- en annulatieberoep, nadat verzoeker bij wege van voorlopige maatregelen gevorderd had om die vordering tot schorsing bij hoogdringendheid te behandelen.

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing

Wat de beslissing tot vrijheidsberoving betreft, die een component vormt van de bestreden bijlage 13septies, blijkt uit artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) dat deze beslissing enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van de vordering in de mate dat ze is gericht tegen deze beslissing.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt dat indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt verzoeker zich in een situatie waarbij hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet of ter beschikking is gesteld van de regering. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Er zijn geen elementen die dit wettelijk vermoeden onderuit halen. Het uiterst dringende karakter van de vordering wordt ook niet betwist door verweerder. Het staat dan ook vast. Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing en *a fortiori* de schorsing ervan.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. Verzoeker verwoordt het eerste middel als volgt:

"PREMIER MOYEN pris de la violation des articles 41, 42 et 58 de la loi du 18 juillet 1966 sur l'emploi des langues en matière administrative ; Violation de l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980, violation du principe général du droit de l'union d'être entendu préalablement avant qu'une décision soit prise « audi alteram partem".

Verzoeker betoogt als volgt :

"Branche unique,

L'acte attaqué en ce qu'il a été rédigé en langue néerlandaise viole la loi sur l'emploi des langues en matière administrative et doit être annulé conformément à l'article 58 de la loi.

En effet, conformément à l'article 41 de la loi du 18.07.1966 sur l'emploi des langues en matière administrative :

« Art. 41. § 1. Les services centraux utilisent dans leurs rapports avec les particuliers celle des trois langues, dont ces particuliers ont fait usage. »

L'article 42 de la même loi énonce clairement :

« Art. 42. Les services centraux rédigent les actes, certificats, déclarations et autorisations dans celle des trois langues, dont le particulier intéressé requiert l'emploi. »

La partie adverse a pris l'acte attaqué en néerlandais alors que le requérant ne parle pas cette langue et alors que le requérant, dès son arrivée, a choisi de s'adresser à l'administration en langue française.

Le requérant a fait sa déclaration d'arrivée à la commune de Molenbeek-Saint-Jean en français

Tous les contacts entre le requérant et la partie adverse avant la prise de l'acte attaqué ont été en français.

Les précédents actes pris par la partie adverse à l'égard du requérant ont toujours respecté sa volonté d'être délivrés en français.

L'ordre de quitter le territoire qu'elle a reçu le 13.02.2017 et qu'elle a contesté devant Votre Conseil a été rédigé en français (pièce 5).

Le requérant a toujours demandé que la partie adverse utilise cette langue dans leurs rapports et l'article 42 de la loi énonce clairement que la partie adverse se doit d'employer la langue que le particulier requiert quand il rédige des actes à son encontre.

Force est de constater que la partie adverse n'a pas respecté le choix du requérant et lui a imposé la langue néerlandaise quand elle a rédigé l'acte attaqué.

Deuxième Branche,

Il ressort des actes attaqués que le requérant indique clairement qu'il ne comprend pas le néerlandais et qu'on n'a pu lui expliquer dans une langue qu'il comprend les actes qui lui ont été remis et qu'il refuse donc de les signer ;

Or, lorsque la partie adverse prend une nouvelle mesure dans le cadre du retour, à savoir la notification d'un nouvel OQT et une décision de rapatriement de l'étranger dans son pays d'origine elle doit l'entendre préalablement pour s'assurer que sa décision ne risque pas de porter atteinte à sa vie familiale et à sa santé au sens de l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 pris en exécution de l'article 5 de la directive retour 2008/115 ; elle reconnaît d'ailleurs le principe de cette obligation, notamment dans le cadre de la procédure initiée devant la Cour constitutionnelle N° 112/2019 du 18.07.2019 ;

« B.7.5. Comme le relève le Conseil des ministres, l'application de ces dispositions dans le respect des dispositions conventionnelles évoquées en B.7.3 suppose nécessairement que, notamment dans les hypothèses dans lesquelles un laps de temps significatif s'est écoulé entre la prise de la décision d'éloignement sous la forme d'un ordre de quitter le territoire et la mise en oeuvre effective de cet ordre, le ministre ou son délégué effectue un nouvel examen du risque de violation des articles 3 et 8 de la Convention européenne des droits de l'homme au moment de l'exécution de l'ordre de quitter le territoire. » B.7.5. Comme le relève le Conseil des ministres, l'application de ces dispositions dans le respect des dispositions conventionnelles évoquées en B.7.3 suppose nécessairement que, notamment dans les hypothèses dans lesquelles un laps de temps significatif s'est écoulé entre la prise de la décision d'éloignement sous la forme d'un ordre de quitter le territoire et la mise en oeuvre effective de cet ordre, le ministre ou son délégué effectue un nouvel examen du risque de violation des articles 3 et 8 de la Convention européenne des droits de l'homme au moment de l'exécution de l'ordre de quitter le territoire. »

Elle n'a pu procéder à un examen minutieux des risques de violation des articles 3 et 8 de la CEDH dans la mesure où le requérant n'a pas compris les questions qu'on lui posait et n'a pu s'exprimer en français pour répondre à ces questions ;

Ainsi, le policier relève étonnamment que « Betrokkene verklaart aan de politie van PZ Lier geen medische problemen te hebben die hem verhinderen om terug te keren naar zijn land van herkomst »... cette déclaration doit être prise avec les plus grandes réserves et laissent penser que le requérant n'a pas compris la question, sachant qu'il mentionne dans l'acte attaqué qu'il indique qu'il ne comprend pas le néerlandais et surtout qu'il a contesté le 14/8/2019 la décision de refus de séjour 9 ter, considérant au contraire que son état de santé l'empêchait de rentrer dans son pays ;

L'absence d'audition préalable dans une langue comprise par lui rend la décision mal motivée et justifie son annulation ;

En effet, la partie adverse, qui sait délibérément que le requérant a fait choix du français dans le cadre des demandes antérieures, ne peut respecter valablement le principe audi alteram partem, alors que le requérant indique de manière précise qu'il ne comprend pas le néerlandais ;

L'acte attaqué viole les articles 41 et 42 de la loi sur l'emploi des langues en matière administrative, l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980, le principe général du droit de l'Union d'être entendu préalablement ainsi que le principe du droit à un recours effectif visé à l'article 13 de la CEDH ;

L'acte attaqué doit être annulé ».

3.3.2.2. Verzoeker valt er in een eerste onderdeel van het middel over dat de bestreden beslissing werd opgesteld in het Nederlands, daar waar voorgaande beslissingen inclusief bevelen om het grondgebied te verlaten in het Frans werden getroffen en alle contacten die hij gehad heeft met gemeentes in het Frans verliepen omdat hij dat ook zo gevraagd had.

3.3.2.3. Verzoeker kan echter niet gevolgd worden in zijn betoog. De bestreden beslissing vormt geen antwoord op een aanvraag. De bestreden beslissing is geen 'akte' waaromtrent verzoeker als particulier in de zin van artikel 41 van de wetten van 18 juli 1966 op het gebruik van talen in bestuurszaken (Taalwet Bestuurszaken), het gebruik van een bepaalde taal kan eisen (cf. RvS 10 februari 2006, nr. 154.741). Het is een ambtshalve beslissing, getroffen door de Dienst Vreemdelingenzaken, een centrale dienst waarvan de werking het hele land bestrijkt en ter kennis gebracht door een agent van de

politiezone Lier, gelegen in het Nederlandstalig gebied, waar de betrokkene werd aangetroffen. De bestreden beslissing, die geen antwoord vormt op enige vraag van verzoeker, diende conform de Taalwet Bestuurszaken (artikel 39, § 1, juncto artikel 17, § 1, a) dan ook in de taal van het gebied waar de verzoekende partij woont, of verblijft, of wordt aangetroffen, te worden opgesteld (cf. RvS 11 februari 2000, nr. 85.303; RvS 10 februari 2006, nr. 154.741).

3.3.2.4. Het gegeven dat verzoeker aangaf dat hij de Nederlandse taal niet machtig was, impliceert niet dat de verwerende partij een andere taal kan gebruiken dan deze die haar door de Taalwet Bestuurszaken wordt opgelegd. Dat de verwerende partij in het verleden in de Franse taal een antwoord verstrekke op een vraag van de verzoekende partij of eerdere beslissingen tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten in het Frans trof, houdt niet in dat zij deze taal ook dient te hanteren bij het nemen van een politiemaatregel op het ogenblik dat de verzoekende partij wordt aangetroffen in het Nederlandse taalgebied.

Het eerste onderdeel van het middel is derhalve *prima facie* niet gegrond en derhalve niet ernstig.

3.3.2.5. In een tweede onderdeel van het middel benadrukt verzoeker dat hij het Nederlands niet beheerst en dat hij de bestreden beslissing niet getekend heeft omdat hij ze niet verstond. Verder wijst hij op artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en haalt hij een uittreksel aan uit het arrest van het Grondwettelijk Hof van 18 juli 2019 met nr. 112/2019. Verzoeker betoogt dat de verwerende partij geen nauwgezet onderzoek kon doen naar het risico op schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM omdat hij de vragen niet begreep die hem in het kader van het hoorrecht werden gesteld. Verzoeker distantieert zich uitdrukkelijk van de vaststelling in de bestreden beslissing, *“Betrokkene verklaart op 08/12/2019 aan de politie van PZ Lier geen medische problemen te hebben die hem verhinderen om terug te keren naar zijn land van herkomst.”* Dit wijst er volgens hem nogmaals op dat hij de vragen niet goed begrepen heeft, gezien het in punt 1.7. bedoelde beroep dat hij heeft ingediend. Uit dit beroep volgt, aldus verzoeker, duidelijk dat hij wegens zijn medische situatie niet kan terugkeren naar zijn land van oorsprong. Verzoeker is van oordeel dat de afwezigheid van een gehoor in een taal die hij begrijpt moet leiden tot de *“nietigverklaring”* van de bestreden beslissing.

3.3.2.6. Het Hof van Justitie heeft in meerdere arresten gesteld dat het recht om te worden gehoord integraal deel uitmaakt van de rechten van de verdediging, wat een algemeen beginsel van Unierecht is (HvJ 11 december 2014, Boudjlida, C-249/13; HvJ 5 november 2014, Mukaburega, C-166/13; HvJ 17 juli 2014, Ys e.a., C-141/12 en C-372/12). Dit dient te worden geëerbiedigd indien er sprake is van de toepassing van Unierecht en er een besluit wordt genomen dat de belangen van een vreemdeling aanmerkelijk kan beïnvloeden. Dit is het geval, aangezien de bestreden beslissing kan worden bestempeld als een terugkeerbesluit, zoals geregeld in de Terugkeerrichtlijn en het een besluit is dat de belangen van een vreemdeling aanmerkelijk kan beïnvloeden. Het Hof heeft eveneens herhaaldelijk opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80). De Raad van State heeft voorts in zijn arrest van 28 oktober 2016, nr. 236.329 gesteld : *“le principe audi alteram partem, [...] a le même contenu que le principe général du droit d’être entendu tel que garanti par le droit de l’Union. Le principe audi alteram partem s’impose en effet à l’administration lorsqu’elle envisage de prendre une décision défavorable à son destinataire.”*

3.3.2.7. Uit het administratief dossier blijkt dat een politieambtenaar van de politiezone Lier verzoeker hoorde op 7 december 2019. Het verslag hiervan dat werd doorgestuurd naar de verwerende partij luidt als volgt:

“Zijn er nog elementen die de vreemdeling kenbaar wil maken betreffende de rechtmatigheid van zijn verblijf, familie- en gezinsleven ?

Neen geeft geen reden van aanwezigheid

Zijn er nog elementen die de vreemdeling wil kenbaar maken betreffende zijn gezondheidstoestand ?

Neen, is in het bezit van doktersvoorschriften met aidsremmers. Zijn er nog elementen die een onmiddellijke terugkeer in de weg staan ?

Neen.
(...)”

In het administratief dossier bevindt zich ook een “*formulier ter bevestiging van het horen van de vreemdeling*” van 8 december 2019, opgesteld door een inspecteur van de politie. Hierin wordt aangekruist dat het gehoor verliep zonder bijstand van een tolk. Verzoeker zou blijkens dit formulier onder meer verklaard hebben dat hij snel wil terugkeren naar Pakistan en dat hij geen ziekte heeft die hem belemmert om terug te keren naar zijn herkomstland. Dit formulier werd niet ondertekend door verzoeker.

3.3.2.8. Zelfs al kunnen er zeker vragen gesteld worden bij de wijze waarop het gehoor van verzoeker is verlopen, met name blijkbaar zonder bijstand van een tolk, feit is dat de bestreden beslissing wel verwijst naar de aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen van 25 juni 2009 die op 28 mei 2019 ongegrond werd verklaard. Voorts voegt de bestreden beslissing eraan toe, “*Betrokkene brengt geen nieuwe elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.*”

3.3.2.9. Verzoeker brengt geen nieuwe elementen aan inzake zijn gezondheidstoestand sedert de verwerping op 28 mei 2019 van zijn aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen, waarbij de verwerende partij zich baseerde op het advies van de arts-adviseur van 22 mei 2019. Blijkens het administratief dossier stelde deze aan de hand van de ingediende medische attesten vast: “*pathologies étayant la demande: HIV, broncho-pneumopathie obstructive*”. Aan de hand van een uitgebreid verslag komt de arts-adviseur tot de conclusie, “*Le requérant est maintenant âgé de 57 ans; Il présente une infection HIV/VIH. Du point de vue médical, sur base des documents fournis par le requérant, nous pouvons conclure que la pathologie dont il souffre depuis des années peut être contrôlée par un traitement adéquat qui est accessible et disponible dans le pays de retour. Cette pathologie n'entraîne pas un risque réel pour la vie du requérant, pour son intégrité physique ou encore de risque de traitement inhumain ou dégradant vu que le traitement et le suivi médical sont disponibles et accessibles au Pakistan. D'un point de vue médical, il n'y a donc pas de contre-indication à un retour au pays d'origine, le Pakistan.*” De arts-adviseur stelde dus vast dat verzoeker al enkele jaren lijdt aan HIV – de ziekte waarnaar verzoeker ook verwijst in zijn verzoekschrift – maar dat deze ziekte onder controle kan worden gehouden door een adequate behandeling die beschikbaar en toegankelijk is in Pakistan. Op grond hiervan concludeert hij dat de ziekte waaraan verzoeker lijdt geen reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit en geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling. In het in punt 1.9. bedoelde arrest werd over dit advies van de arts-adviseur gesteld:

“*Le Conseil observe que l'avis médical du 22 mai 2019, réalisé par le médecin conseil de la partie défenderesse, est extrêmement complet et précis. Il estime que ledit avis témoigne, à l'inverse de ce que soutient la partie requérante, d'un examen particulièrement rigoureux de la situation médicale du requérant et de l'accessibilité à un traitement médical adéquat dans son pays d'origine. Sur la base d'un raisonnement détaillé, où il explique notamment qu'il existe une médication alternative possible pour le requérant et qu'il considère que le système de soins de santé au Pakistan offre une possibilité au requérant d'y recevoir un suivi médical adéquat, le médecin conseil de la partie défenderesse a légitimement conclu que l'éloignement du requérant vers le Pakistan n'induirait pas un risque de traitements prohibés par l'article 3 de la CEDH.*”

3.3.2.10. Verzoeker brengt helemaal geen medische elementen aan die hij bij zijn gehoor in een taal die hij beheerst zou hebben aangebracht die tot een andersluidende beslissing hadden kunnen leiden. De verwerende partij stelt terecht in haar nota, “*Verzoeker brengt geen enkel stuk bij waaruit kan blijken dat zijn gezondheidstoestand veranderd is en/of dat de bevindingen omtrent verzoekers gezondheid – zoals opgenomen in het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer dd. 22.05.2019 – incorrect en/of niet meer actueel zouden zijn.*”

De verzoekende partij hamert ter terechtzitting op een medisch attest van 9 mei 2019 waarmee de arts-adviseur geen rekening zou gehouden hebben bij het opstellen van zijn advies van 22 mei 2019.

Ten eerste wijst de Raad er net zoals ter terechtzitting opnieuw op dat deze kwestie aan bod kwam in het in punt 1.9. bedoelde arrest nr. 230 100 van 12 december 2019. Hierin kan gelezen worden, *“D’emblée, le Conseil observe que le certificat médical du 9 mai 2019 ne se trouve pas dans le dossier administratif et qu’y apparaît seulement un certificat médical du 8 avril 2019 et un courriel du 15 mai 2019 de la partie requérante, faisant référence à un seul certificat médical. A l’audience, interpellée quant à ce et quant à l’existence éventuelle d’une preuve de la communication de ce certificat du 9 mai 2019 à la partie défenderesse, la partie requérante indique ne pas disposer d’une telle preuve et reconnaît qu’elle a peut-être commis une erreur et que ce document n’a, en réalité, pas été transmis à la Direction générale de l’Office des étrangers. Dans de telles circonstances, le Conseil estime qu’il ne peut être reproché au médecin conseil de la partie défenderesse de ne pas avoir tenu compte de ce certificat du 9 mai 2019.”* De arts-adviseur kan dus niet verweten worden geen rekening te hebben gehouden met een medisch attest dat verzoeker niet overgemaakt heeft aan de verwerende partij.

Ten tweede, waar de verzoekende partij erop hamert dat het betrokken medisch attest van 9 mei 2019 gevoegd werd bij het in punt 1.7. bedoelde schorsings- en annulatieberoep, zodat de verwerende partij ervan op de hoogte was toen ze de bestreden beslissing trof en ze hiermee moest rekening houden, dient de Raad op te merken dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift niet specifiek verwijst naar dit medisch attest van 9 mei 2019 (zie infra punt 3.3.20). Alleszins, uit dit medisch attest van 9 mei 2019 blijkt geen nieuw element inzake verzoekers medische situatie en de verzoekende partij toont dergelijks ook niet aan ter terechtzitting, alhoewel zij daarom specifiek gevraagd werd. Het betrokken medisch attest maakt opnieuw gewag van HIV waarvoor levenslange behandeling noodzakelijk is en somt dezelfde medicatie op waaraan verzoeker nood heeft die vermeld worden in het advies van de arts-adviseur van 22 mei 2019 en waarvoor deze de beschikbaarheid en toegankelijkheid in Pakistan is nagegaan. Het medisch attest van 9 mei 2019 maakt voorts nog gewag van een hospitalisatie van januari 2019 voor een infectie van de urinewegen, maar het blijkt niet dat er zich op dat punt heden nog problemen stellen, minstens wordt dit niet aangetoond.

3.3.2.11. Gelet op dit alles kan geen schending van het hoorrecht worden weerhouden. Verzoeker brengt immers helemaal geen medische elementen aan noch elementen inzake zijn gezins- en familielevens die hij bij zijn gehoor zou hebben aangebracht in een taal die hij beheerst en die tot een andersluidende beslissing hadden kunnen leiden.

3.3.2.12. Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat de verwerende partij verplicht om rekening te houden met de gezondheidstoestand en het gezins- en familielevens, blijkt evenmin, aangezien de verwerende partij wel degelijk rekening houdt met verzoekers medische situatie en verzoeker geen elementen aanbrengt inzake zijn gezins- en familielevens waarmee de verwerende partij geen rekening zou hebben gehouden.

3.3.2.13. Voor wat betreft de verwijzing in het verzoekschrift naar punt B.7.5. van het arrest van het Grondwettelijk Hof van 18 juli 2019 met nr. 112/2019, luidt dit als volgt:

“B.7.5 Zoals de Ministerraad opmerkt, veronderstelt de toepassing van die bepalingen met inachtneming van de in B.7.3 vermelde verdragsbepalingen noodzakelijkerwijs dat, met name in de gevallen waarin een aanzienlijke tijd is verlopen tussen het nemen van de beslissing tot verwijdering in de vorm van een bevel om het grondgebied te verlaten en de daadwerkelijke tenuitvoerlegging van dat bevel, de minister of zijn gemachtigde op het ogenblik van die tenuitvoerlegging van het bevel een nieuw onderzoek verricht van het risico op schending van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens.”

3.3.2.14. Samen met de verwerping van de aanvraag om verblijfsmachtiging om medische reden op 28 mei 2019 die zoals gezegd steunde op een advies van een arts-adviseur van 22 mei 2019, gaf de verwerende partij een bevel om het grondgebied te verlaten. De thans bestreden beslissing die een gedwongen terugleiding inhoudt van verzoeker naar Pakistan, werd getroffen op 8 december 2019. Er zit dus een periode van tien maanden tussen het bevel om het grondgebied te verlaten van 22 mei 2019 en de thans bestreden bijlage 13septies. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij wel degelijk aandacht besteedt aan het risico op schending van artikel 3 van het EVRM (zie punt 3.3.2.8.). Verzoeker slaagt er niet in deze beoordeling aan het wankelen te brengen en hij brengt zoals gezegd ook geen elementen aan in het licht van artikel 8 van het EVRM.

3.3.2.15. Waar verzoeker benadrukt dat hij het Nederlands niet beheerst en dat hij de bestreden beslissing niet getekend heeft omdat hij ze niet verstond, dient de Raad op te werpen dat huidige vordering getuigt van het feit dat verzoeker de bestreden beslissing wel begrepen heeft en zijn rechten van verdediging ten volle kan uitoefenen.

3.3.2.16. Aangezien geen schending blijkt van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, kan geen schending weerhouden worden van artikel 13 van het EVRM waarnaar verzoeker in fine van zijn betoog verwijst .

Het tweede onderdeel van het eerste middel is prima facie niet gegrond en derhalve niet ernstig.

Dienvolgens is het eerste middel op het eerste gezicht niet gegrond en derhalve niet ernstig.

3.3.2.17. Verzoeker verwoordt zijn tweede middel, gericht tegen de bevelscomponent van de bestreden bijlage 13septies, als volgt:

"Concernant la décision de notifier un OQT sans accorder un délai pour quitter le pays ; violation des articles 7. 62 et 74/13 de la loi du 15.12.1980, des articles 3 et 13 de la CEDH, de l'article 1, 5 de la directive 2008/ 115, des articles 4, 19 et 47 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne ,des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 sur l'obligation de motiver formellement les actes administratifs et adéquatement les actes administratifs violation du principe général de bonne administration , principe de minutie et de précaution, erreur dans l'appréciation des faits ; violation de l'obligation pour l'autorité administrative de prendre en considération l'ensemble des éléments pertinents de la cause, violation du principe général du droit de l'Union européenne des droits de la défense, et particulièrement du principe audi alteram partem ;".

Verzoeker betoogt als volgt :

"Première Branche,

La partie adverse invoque le fait que le requérant est sans document de séjour requis et n'invoque pas d'éléments au sens de l'article 74/13 de la loi ;

En effet, la partie adverse souligne que le requérant invoque des problèmes médicaux, mais que ceux-ci ont été déjà examinés dans le cadre du refus de 9 ter ;

Sur ce point la cour Constitutionnelle a encore confirmé dans un arrêt récent arrêt 186/2019 :

Or , la partie adverse doit donc faire un nouvel examen du risque médical si elle adopte une décision retour qui n'est pas concomitante au refus de de 9 ter ou en tout cas indiqué en quoi le laps de temps n'est pas significatif au sens de l'arrêt et doit prendre en considération tous les éléments portés à sa connaissance dont le recours introduit contre la décision de refus de 9 ter et les informations qui ont été transmise par le requérant dans le cadre du 9 ter et du recours 9 ter sur l'accessibilité et la disponibilité des soins aux pays d'origine ;

En se référant simplement à sa décision, sans tenir compte des développements ultérieurs figurant au dossier administratif pour considérer qu'il n'y avait pas d'atteinte d'un risque de traitement inhumain, la partie adverse viole l'article 3 et 13 de la CEDH et l'article 74/13 de la loi du 15.12.1980 ;

Deuxième branche ,

En ce que la partie adverse invoque comme premier argument pour délivrer un OQT sans délai en exécution de l'article 74/14 § 3-1° le risque de fuite ;

Cette décision n'est pas valablement motivée puisque la partie adverse n'indique pas les raisons de fait qui justifient les craintes de fuite alors que le requérant a signalé son adresse dans le cadre de la procédure de 9 ter pour lequel un recours est pendant devant Vous et a été rechercher la décision querellée à la commune lorsque la partie adverse a rejeté sa demande de refus de 9 ter ;

Cette motivation stéréotypée viole le principe de motivation et de minutie ; voir en ce sens votre arrêt du 13/2/2013 n°97.083

l'acte n'est pas valablement motivé et l'acte attaqué doit être annulé ;

troisième Branche,

La partie adverse motive sa décision de délivrer un OQT sans délai pour quitter le pays sur base de l'article 74/14 §3 4° de la loi du 15 décembre 1980 ;

Or , cette disposition a disparu de la loi au moment de l'adoption de l'acte attaqué ;

La motivation de supprimer un délai pour quitter le pays n'est pas motivée valablement en droit ;

Quatrième branche,

Les éléments de faits qui conduisent la partie adverse a supprimé le délai pour quitter le territoire ne sont pas fondés :

Ainsi, la partie adverse invoque le fait que le requérant a reçu un OQT du 6.08.2008 ;

Elle omet néanmoins de préciser qu'elle a considéré elle-même que cet ordre de quitter a perdu son effectivité, puisque suite au refus de 9 ter, elle a notifié un nouvel OQT le 9/04/2013 qui a été annulé par votre conseil, par arrêt du 14.05.2019 n° 220.963 ;

Suite à cet arrêt d'annulation la partie adverse a notifié un nouvel OQT le 18.7.2019, dont la légalité est contestée devant vous ;

De même le rejet du 9 bis en 2008 ne peut non plus fonder le motif de refus de délai, sachant qu'un 9 ter a été invoqué par la suite par le requérant ; que votre conseil a annulé la décision de la partie adverse le 14.05.2019 et qu'un recours contre le nouveau refus de 9 ter pris le 28.5.2019, notifié le 18/7/2019 est pendant.

Sachant que le caractère effectif des recours contre des refus de 9 ter doit être garanti conformément à la jurisprudence dégagée tant par la CJUE dans le cadre des arrêts BODJ et ABDIDA, que dans le cadre de la CEDH la partie adverse ne peut se fonder sur ces décisions pour affirmer que le refus de quitter volontairement le pays n'est pas démontré alors qu'un recours est toujours pendant devant le CCE sur le mérite de la décision de refus de 9 ter et d'OQT adopté par la partie adverse le 28.05.2019.

L'acte attaqué n'est donc pas motivé ni en fait ni en droit ;

3.3.2.18. De Raad leest in de uiteenzetting van het middel geen uitleg over de opgeworpen schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, de artikelen 1 en 5 van de Terugkeerrichtlijn en evenmin van de artikelen 4, 19 en 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Deze onderdelen van het middel zijn derhalve onontvankelijk.

3.3.2.19. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De bestreden bevelscomponent van de bijlage 13septies met een uitvoeringstermijn van 0 dagen bevat duidelijk de juridische en feitelijke overwegingen waarop ze steunt. Ze verwijst naar artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet en ze bevat feitelijke vaststellingen die eigen zijn aan verzoekers zaak. Indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, betekent dit louter feit op zich nog niet dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing ook kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de

formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Het legt de overheid ook de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr.154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411).

3.3.2.20. Voor wat betreft het eerste onderdeel van het middel waarin de schending wordt opgeworpen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en verwezen wordt naar een uittreksel uit het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 186/2019 waarin het Hof herinnert aan punt B.7.3. van zijn arrest nr. 112/2019 van 18 juli 2019, en waaruit verzoeker concludeert dat de verwerende partij een nieuw onderzoek diende te wijden aan zijn medische situatie en alle stukken diende in ogenschouw te nemen die verzoeker gevoegd had aan zijn schorsings- en annulatieberoep zoals bedoeld in punt 1.7. alsook alle stukken die werden overgemaakt in het kader van de aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen, volstaat het te verwijzen naar de bespreking van het eerste middel. De Raad merkt wel nog op dat verzoeker niet een specifiek stuk eruit licht dat gevoegd werd bij het voormeld schorsings- en annulatieberoep en zich ertoe beperkt te stellen dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met *“des développements ultérieurs figurant au dossier administratif”*. Vermits uit het medisch attest van 9 mei 2019 niet blijkt dat er sprake is van nieuwe elementen inzake verzoekers medische situatie en de verzoekende partij zulks ook niet aantoonst ter terechtzitting, ziet de Raad niet in welk belang verzoeker heeft bij zijn betoog ter terechtzitting dat de verwerende partij heeft nagelaten rekening te houden met het voormeld medische attest van 9 mei 2019. Voor het overige verwijst de Raad naar het gestelde in punt 3.3.2.10.

Het eerste onderdeel van het tweede middel is op het eerste zicht, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3.3.2.21. In een tweede onderdeel van het middel voert verzoeker aan dat de motivering inzake het risico op onderduiken niet deugdelijk is. Verzoeker is van oordeel dat er geen sprake kan zijn van een dergelijk risico, aangezien hij duidelijk zijn woonplaats gesignaleerd heeft aan de verwerende partij in zijn aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen van 25 juni 2009.

3.3.2.22. De bestreden beslissing stelt:

“Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied binnen de 30 dagen te verlaten van 21/01/2008 dat hem betekend werd op 06/08/2008

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied binnen de 30 dagen te verlaten van 28/05/2019 dat hem betekend werd op 18/07/2019

Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

De aanvraag tot verblijfsmachtiging op basis van artikel 9 bis ingediend op 15/03/2007 werd bij beslissing van 21/01/2008 als onontvankelijk beschouwd.

De aanvraag tot verblijfsmachtiging op basis van artikel 9 ter ingediend op 25/06/2009 werd bij beslissing van 28/05/2019 als ongegrond beschouwd.”

Artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend. (...)”

§ 2. Zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de onderdaan van een derde land beschermd tegen gedwongen verwijdering. (...)

§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

1° er een risico op onderduiken bestaat, of; (...)

3° de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, of; (...)

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

In casu blijkt uit de bestreden beslissing dat geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegekend op grond van artikel 74/14, § 3, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, omdat een risico op onderduiken bestaat.

Deze bepaling moet samen gelezen worden met het ‘risico op onderduiken’ zoals bedoeld in artikel 1, § 1, 11° van de Vreemdelingenwet waarin dit wordt omschreven als “het feit dat er redenen bestaan om aan te nemen dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsprocedure, een procedure voor toekenning van internationale bescherming of een procedure tot vaststelling van of tot overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, met het oog op de criteria die opgesomd worden in § 2 zal onderduiken”.

De voormelde § 2 luidt als volgt:

“Het in paragraaf 1, 11°, bedoelde risico op onderduiken moet actueel en reëel zijn. Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval : (...)

4° de betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan een van de volgende maatregelen wil houden of heeft zich reeds niet aan een van deze maatregelen gehouden :

a) een overdrachts-, terugrijvings- of verwijderingsmaatregel; (...)

In casu wordt vastgesteld dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied binnen de 30 dagen te verlaten van 21 januari 2008 dat hem betekend werd op 6 augustus 2008 en ook geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied binnen de 30 dagen te verlaten van 28 mei 2019 dat hem betekend werd op 18 juli 2019, waarbij wordt aangestipt dat de ingediende aanvragen om verblijfsmachtiging op grond van humanitaire redenen en medische redenen verworpen werden.

Verzoeker kan de toepassing van artikel 74/14, § 3, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1, §2, 4° van de Vreemdelingenwet bezwaarlijk onderuit halen door te wijzen op een adres dat hij heeft meegedeeld in een aanvraag om verblijfsmachtiging die dateert van 25 juni 2009 en te stellen dat hij de beslissing over deze aanvraag is gaan afhalen bij de gemeente.

Het tweede onderdeel van het tweede middel is prima facie niet gegrond en derhalve niet ernstig.

3.3.2.23. In een derde onderdeel houdt verzoeker voor dat de verwerende partij in de bestreden beslissing toepassing maakt van artikel 74/14, §3, 4°, van de Vreemdelingenwet. Dit betoog kan echter niet gevolgd worden. Het volstaat hierbij te verwijzen naar de bespreking van het vorige onderdeel van het middel.

Het derde onderdeel van het tweede middel is prima facie niet gegrond en derhalve niet ernstig.

3.3.2.24. In een vierde onderdeel van het tweede middel brengt verzoeker aan dat de feitelijke elementen die de verwerende partij aanhaalt om hem geen termijn toe te staan om het grondgebied te verlaten, niet kloppen. Verzoeker wijst op de feiten zoals ze zijn vermeld in punt 1. Hij is van oordeel dat hem na de beslissing van 28 mei 2019 waarbij de aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen ongegrond werd verklaard die gepaard ging met een bevel om het grondgebied te verlaten, het bevel om het grondgebied te verlaten van januari 2008, dat gepaard ging met een verwerping van een aanvraag om verblijfsmachtiging om humanitaire redenen, hem niet meer voor de voeten gegooid kunnen worden, te meer daar een eerste beslissing inzake artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en het bevel om het grondgebied te verlaten dat hiermee gepaard ging, vernietigd werden door de Raad. Verzoeker wijst erop dat er een beroep hangende is voor de Raad tegen de in punt 1.6. bedoelde beslissing van 28 mei 2019 waarbij de aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen opnieuw ongegrond werd verklaard en het bevel om het grondgebied te verlaten dat hiermee gepaard ging. Volgens verzoeker kan de bestreden beslissing niet verwijzen naar deze beslissingen waartegen een beroep nog hangende is. Hij verwijst in dit verband naar de arresten Bodj en Abdida van het Hof van

Justitie en naar niet nader gepreciseerde rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

3.3.2.25. Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie (HvJ 18 december 2014, nr. C-542/13, M'Bodj/België) volgt dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet uitsluitend als een regel van nationaal recht moet worden beschouwd en dat de medische regularisatie geen subsidiaire bescherming vormt. Dit arrest is dan ook niet relevant in deze, minstens wordt de relevantie ervan niet verder uitgewerkt. Het Hof van Justitie stelde in het arrest Abdida van 18 december 2014 dat de artikelen 5 en 13 Terugkeerrichtlijn gelezen in het licht van artikel 19 §2 en 47 Handvest Grondrechten EU zich verzetten tegen nationale wetgeving die geen schorsend effect toekent aan een beroep tegen een uitwijzingsbeslissing aan een ernstig zieke derdelander wanneer de repatriëring hem mogelijk zal blootstellen aan een ernstig risico op ernstige en onomkeerbare verslechtering van zijn gezondheidstoestand. Huidige vordering is gericht tegen een uitwijzingsbeslissing en die heeft schorsende werking. Immers, indien een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt ingeleid binnen de in artikel 39/57, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet voorziene termijn, dan is deze vordering van rechtswege schorsend tot op het moment dat de Raad er zich over heeft uitgesproken (artikel 39/83 van de Vreemdelingenwet). Verder wijst de Raad op zijn in punt 1.9. bedoelde arrest waaruit blijkt dat de vordering tot schorsing die verzoeker had ingesteld tegen de beslissing van 28 mei 2019 waarbij de aanvraag om verblijfsmachtiging ongegrond werd verklaard en het bevel om het grondgebied te verlaten dat hiermee samenhang, behandeld werd. Gelet op dit arrest blijven de in punt 1.6. bedoelde beslissingen overeind. Deze beslissingen zijn bekleed met het privilège du préalable wat inhoudt dat ze wettig zijn totdat een rechtbank er anders over beslist zodat de verwerende partij wel degelijk naar het bevel om het grondgebied te verlaten van 28 mei 2019 kan verwijzen om vast te stellen dat dit niet uitgevoerd werd en op grond hiervan toepassing kan maken van artikel 74/14, § 3, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1, §2, 4° van de Vreemdelingenwet. Uit deze bepalingen volgt dat de vaststelling dat geen gevolg werd gegeven aan één bevel om het grondgebied te verlaten, volstaat om een risico op onderduiken te weerhouden. Het houdt in dat de bestreden beslissing overeind blijft, zelfs zonder verwijzing naar een eerder bevel om het grondgebied te verlaten van 21 januari 2008 waaraan geen gevolg werd gegeven.

Het vierde onderdeel van het tweede middel is prima facie niet gegrond en derhalve niet ernstig.

Derhalve is tweede middel prima facie, voor zover ontvankelijk, ongegrond en derhalve niet ernstig.

3.3.2.26. Verzoeker verwoordt wat als een derde middel kan beschouwd worden, gericht tegen de beslissing tot terugleiding, als volgt:

"violation des articles 7. 62 et 74/13 de la loi du 15.12.1980, des articles 3 et 13 de la CEDH, de l'article 1, 5 de la directive 2008/ 115, des articles 4, 19 et 47 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne ,des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 sur l'obligation de motiver formellement les actes administratifs et adéquatement les actes administratifs violation du principe général de bonne administration , principe de minutie et de précaution, erreur dans l'appréciation des faits ; violation de l'obligation pour l'autorité administrative de prendre en considération l'ensemble des éléments pertinents de la cause, violation du principe général du droit de l'Union européenne des droits de la défense, et particulièrement du principe audi alteram partem ;

La partie adverse prend les mêmes motifs pour décider qu'elle est autorisée à éloigner le requérant vers son pays d'origine de manière forcée ;

Le requérant formule les mêmes griefs contre cette motivation ;

Première Branche,

La partie adverse invoque le fait que le requérant est sans document de séjour requis et n'invoque pas d'éléments au sens de l'article 74/13 de la loi ; il n'y aurait pas de risque de l'éloigner dans son pays d'origine ;

En effet, la partie adverse souligne que le requérant invoque des problèmes médicaux, mais que ceux-ci ont été déjà examinés dans le cadre du refus de 9 ter ;

Sur ce point la cour Constitutionnelle a encore confirmé dans un arrêt récent arrêt 186/2019 :

Or , la partie adverse doit donc faire un nouvel examen du risque médical si elle adopte une décision retour qui n'est pas concomitante au refus de 9 ter ou en tout cas indiquer en quoi le laps de temps n'est pas significatif au sens de l'arrêt ;

Elle doit en tout cas, prendre en considération tous les éléments portés à sa connaissance dont le recours introduit contre la décision de refus de 9 ter et les aux informations qui ont été transmises par le requérant dans le cadre du 9 ter et du recours 9 ter sur l'accessibilité et la disponibilité des soins aux pays d'origine ; le risque de traitement inhumain est établi, et la partie adverse n'a pas procédé à un examen attentif de ce risque, sous prétexte que la question avait déjà été examinée par leur collègue 6 mois plutôt ;

En se référant simplement à sa décision, sans tenir compte des développements ultérieurs figurant au dossier administratif pour considérer qu'il n'y avait pas d'atteinte d'un risque de traitement inhumain, la partie adverse viole l'article 3 et 13 de la CEDH et l'article 74/13 de la loi du 15.12.1980 et sans tenir compte du fait que le SIDA est une maladie chronique évolutive ;

La partie adverse a donc violé le prescrit visé à l'article 74/13 de la loi du 15/12/1980 lu à la lumière des articles 3 et 13 de la CEDH et des articles 4 19 et 47 de la Charte des droits fondamentaux .

Deuxième branche ,

En ce que la partie adverse invoque comme argument pour refouler le requérant de manière forcée l'article 74/14 § 3-1° le risque de fuite ;

Cette décision n'est pas valablement motivée puisque la partie adverse n'indique pas les raisons de fait qui justifient les craintes de fuite alors que le requérant a signalé son adresse dans le cadre de la procédure de 9 ter pour lequel un recours est pendant devant Vous et a été recherchée la décision querellée à la commune lorsque la partie adverse a rejeté sa demande de refus de 9 ter ;

Cette motivation stéréotypée viole le principe de motivation et de minutie ; voir en ce sens votre arrêt du 13/2/2013 n°97.083

l'acte n'est pas valablement motivé et l'acte attaqué doit être annulé ;

troisième Branche,

La partie adverse motive sa décision de pour refouler le requérant de manière forcée sur base de l'article 74/14 §3 4° de la loi du 15 décembre 1980 ;

Or , cette disposition a disparu de la loi au moment de l'adoption de l'acte attaqué ;

La motivation de supprimer un délai pour quitter le pays n'est pas motivée valablement en droit ;

Quatrième branche,

Les éléments de faits qui conduisent la partie adverse à refouler le requérant de manière forcée sont non fondés :

Ainsi, la partie adverse invoque le fait que le requérant a reçu un OQT du 6.08.2008 ;

Elle omet néanmoins de préciser qu'elle a considéré elle-même que cet ordre de quitter a perdu son effectivité, puisque suite au refus de 9 ter, elle a notifié un nouvel OQT le 9/04/2013 qui a été annulé par votre conseil, par arrêt du 14.05.2019 n° 220.963 ;

Suite à cet arrêt d'annulation la partie adverse a notifié un nouvel OQT le 18.7.2019, dont la légalité est contestée devant vous ;

De même le rejet du 9 bis en 2008 ne peut non plus fonder le motif de refus de délai, sachant qu'un 9 ter a été invoqué par la suite par le requérant ; que votre conseil a annulé la décision de la partie adverse le 14.05.2019 et qu'un recours contre le nouveau refus de 9 ter pris le 28.5.2019, notifié le 18/7/2019 est pendant.

Sachant que le caractère effectif des recours contre des refus de 9 ter doit être garanti conformément à la jurisprudence dégagée tant par la CJUE dans le cadre des arrêts BODJ et ABDIDA, que dans le cadre de la CEDH la partie adverse ne peut se fonder sur ces décisions pour affirmer que le refus de quitter volontairement le pays n'est pas démontré alors qu'un recours est toujours pendant devant le CCE sur le mérite de la décision de refus de 9 ter et d'OQT adopté par la partie adverse le 28.05.2019.

L'acte attaqué n'est donc pas motivé ni en fait ni en droit ;".

3.3.2.27. Daar verzoeker zelf stelt dat hij dezelfde grieven ontwikkelt tegen de beslissing tot terugleiding als tegen het bevel om het grondgebied te verlaten omdat de verwerende partij in de beslissing tot terugleiding de motieven herneemt die figureren in de bevelscomponent volstaat het te verwijzen naar de bespreking van het tweede middel.

Het derde middel is prima facie, voor zover ontvankelijk, ongegrond en derhalve niet ernstig.

3.4. Er werd geen ernstig middel ontwikkeld. De vaststelling dat niet is voldaan aan één van de cumulatieve schorsingsvoorwaarden, volstaat om de vordering af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien december tweeduizend negentien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA